

Arrest

nr. 99 542 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Qala Aghar Khan, gelegen in het district Paghman in de provincie Kabul. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Tijdens het regime van Burhanudin Rabbani, in de eerste helft van de jaren '90, ontstond er een dispuut tussen uw oom en de moedjahediencommandant Z. Z stond niet toe dat uw oom met zijn zus zou huwen en vermoordde uw oom. Na dit incident werd u jarenlang lastig gevallen en gepest door de neven van Z., maar deze incidenten hielden op toen u van school veranderde.

Om mogelijke incidenten met commandant Z. of diens familie te voorkomen, vermijdden u en uw familie plaatsen waar jullie hen tegen het lijf zouden kunnen lopen. De situatie bleef rustig tot commandant Z. in de herfst van 2011 lucht kreeg van de plannen van uw vader om een stuk van jullie grond aan een

zakenrelatie uit Kandahar te verkopen. Toen hij dit vernam, bedreigde Z. deze zakenman en probeerde hij uw vader ervan te overtuigen om die grond alsnog aan hem te verkopen.

In het kader van deze onderhandelingen belde het parlementslid I., een goede vriend van commandant Z., enkele dagen later naar de gsm van uw vader in jullie woning. Uw vader was niet aanwezig en u sprak met I. die u gebod naar jullie gronden te komen. Daar aangekomen trof u I., Z. en nog een aantal andere mannen aan. Omdat Z. uw vader beledigde en ermee dreigde u te zullen vermoorden, stak u hem in zijn arm met uw zakmes waarna u op de vlucht sloeg. Bij uw terugkomst in het dorp trof u uw vader aan die u gebod onder te duiken.

U vermoedt dat commandant Z. na dit incident een klacht tegen u had ingediend want de volgende dag werd er een document van het districtshuis bij uw woning bezorgd waarin stond dat u zich daar moest aanmelden. Enkele dagen later kwamen ook de taliban naar uw woning. Zij waren op zoek naar u en zeiden dat u veilig zou zijn indien u zich bij hen aansloot en samen met hen jihad zou voeren. U vermoedt dat deze taliban werden gestuurd door commandant Z., die soms ook zaken met hen deed. Kort na dit bezoek bezorgden ze ook een dreigbrief aan uw familie.

Intussen veranderde u om de twee of drie dagen van adres. Omdat u en uw familie inzagen dat uw leven in gevaar was, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld. Tien dagen na het incident met commandant Z. verliet u Afghanistan. Op 20 februari 2012 kwam u aan in België waar u één dag later asiel aanvraagde.

Na uw vertrek werd er nog een dreigbrief van de taliban aan uw woning bezorgd. Omdat de taliban van mening waren dat u nog steeds in Afghanistan was, ontvoerden ze ook twee dagen lang uw vader en zetten ze hem onder druk om uw schuilplaatsen vrij te geven. Ze zouden ook één van jullie vrachtwagens in brand gestoken hebben. In augustus 2012 dreigden de taliban er telefonisch mee dat ze uw kinderen zouden ontvoeren indien u zich niet aan hen overgaf, waarna uw vrouw en kinderen onderdoken bij een kennis in de stad Kabul.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), uw rijbewijs, een brief van het districtshuis, 2 (dreig)brieven van de taliban, een foto van de begrafenis van uw oom, een brief van de ouderen van uw dorp, een foto van een verbrande vrachtwagen, 2 verzendingsbewijzen uit Afghanistan, uw bankkaart, een eigendomsbewijs van uw wagen, 6 persoonlijke foto's, 3 aankoopbewijzen van auto's en uw diploma van het middelbaar onderwijs."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt ter zitting dat, aangezien de verwerende partij geen nota heeft ingediend, zij wordt geacht in te stemmen met de vordering. Bovendien worden op deze wijze zijn rechten van verdediging geschonden, zo betoogt hij.

2.2. Verzoeker alludeert op de sanctie die voorzien in artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt echter dat de verwerende partij slechts wordt geacht in te stemmen met de vordering indien zij niet ter terechtzitting verschijnt of vertegenwoordigd wordt. Aangezien de verwerende partij *in casu* ter terechtzitting is vertegenwoordigd wordt, en aan het niet neergelegd zijn van een nota geen enkele door een reglementaire bepaling vastgestelde sanctie wordt verbonden, kan verzoeker niet worden gevolgd. In de mate dat hij nog opwerpt dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat hij niet weet tegen wat hij zich nu moet verdedigen, wordt vastgesteld dat de verwerende partij ter zitting slechts stelt te volharden in de motieven van de bestreden beslissing en te verwijzen naar de stukken van het dossier. Tegen deze motieven heeft verzoeker zich middels zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift daadwerkelijk kunnen verdedigen, en daarbij kon hij desgewenst inzage nemen in het dossier. Van een schending van zijn rechten van verdediging is dan ook geen sprake.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het door u beweerde conflict met commandant Z. en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban en de overheid waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal te overtuigen van de aanslepende vete waarin u en uw familie zouden verwickeld zijn met de familie van commandant Z. sinds het overlijden van uw oom. Zo kon u vooreerst geen enkel bewijs voorleggen van de moord op uw oom. U legde een foto voor van een begrafenis waarop u zelf zou figureren, maar het is evenwel onmogelijk om te achterhalen of de persoon die wordt begraven effectief uw oom is. En zelfs indien de persoon in kwestie uw oom zou zijn, bevat dit document geen enkele indicatie over de concrete omstandigheden waarin uw oom is gestorven.

Bovendien is het erg opmerkelijk dat u verklaart dat deze moord het beginpunt was van de vijandelijkheden met de familie van commandant Z., waaronder ook u te lijden had volgens uw verklaringen, maar dat u niet kunt vertellen wanneer uw oom precies werd vermoord. Hiernaar gevraagd stelde u dat u toen nog erg jong was en u het zich niet kunt herinneren (CGVS 2, p. 4). Toen er dieper werd ingegaan op de door u aangehaalde vijandelijkheden tussen jullie families, bleek evenwel dat u lange tijd werd gepest en lastig gevallen door de familie van commandant Z., maar deze pesterijen ophielden toen u van school veranderde (CGVS 1, p. 10). Tijdens het regime van de taliban, dat eindigde in 2001, zou uw vader zijn verklikt door commandant Z. en hierna zijn mishandeld door de taliban, maar buiten deze gebeurtenissen zou zich de voorbije tien jaar geen enkel incident hebben voorgedaan tussen jullie families (CGVS 2, p. 9 – 10). U stelde dat uw familie steeds erg voorzichtig had geleefd en steeds had geprobeerd om de familie van Z. te ontlopen om problemen te vermijden (CGVS 2, p. 10). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat u en uw familie er ondanks de beweerde problemen met deze machtige commandant er toch in geslaagd zijn een bloeiende zaak in de autohandel op te bouwen. U verklaarde zelf dat jullie zaken goed gingen (CGVS 1, p. 14), dat u geen financiële problemen had, rondreed met de mooiste en duurste auto en erg tevreden was met uw leven (CGVS 2, p. 3 en 10). Deze vaststellingen ondergraven dan ook de ernst van de door u aangehaalde vete tussen uw familie en de familie van commandant Z..

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde incident met commandant Z. dat aan de basis zou gelegen hebben van uw vertrek uit Afghanistan. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over het incident waarbij u commandant Z. aan de arm zou hebben verwond. Zo verklaarde u aanvankelijk dat op het moment dat u met de auto bij jullie gronden aankwam, mullah I. en commandant Z. daar beiden reeds aanwezig waren (CGVS 1, p. 13). Even later verklaarde u echter dat enkel mullah I. aanwezig was toen u daar aankwam en dat commandant Z. gelijktijdig met u op die plek aankwam (CGVS 1, p. 19). Toen u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd of Z. al op jullie grond aanwezig was toen u daar aankwam, antwoordde u dat dit effectief het geval was. U verklaarde dat commandant Z. reeds op jullie grond stond toen u daar zelf ter plaatse arriveerde (CGVS 2, p. 7). Dat u uw verklaringen over het verloop van het incident met commandant Z. verschillende keren hebt aangepast, doet evenwel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het incident met commandant Z. waardoor u Afghanistan uiteindelijk zou hebben verlaten. Verder kwamen na de vertaling van de door u voorgelegde documenten verschillende incoherenties aan het licht die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat één dag na het incident met commandant Z., er een brief van het district (stuk 3) aan de woning van uw familie werd bezorgd. Enkele dagen later kregen jullie de eerste dreigbrief van de taliban (stuk 4) en de volgende brief van de taliban kwam aan nadat u Afghanistan al had verlaten (CGVS 2, p. 7). Na grondig onderzoek van deze documenten blijkt echter dat het document van het districtshuis werd opgesteld op 1 november 2011 en dat de eerste brief van de taliban werd opgesteld op 24 oktober 2011. Aangezien hieruit blijkt dat de eerste brief van de taliban, die een gevolg was van uw vechtpartij met commandant Z., reeds werd opgesteld nog voor die vechtpartij effectief had plaatsgevonden, kan er aan dit document dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht. Toen u hiermee werd geconfronteerd, zei u dit niet te kunnen verklaren, maar verwees u naar de ongeschooldheid van de meeste taliban wiens brieven vaak onjuiste woorden en fouten tegen de spelling zouden bevatten (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring is evenwel weinig serieus.

Bovendien kan de inhoud van de brief van het districtshuis moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen die u rond dat document aflegde. Zo verklaarde u tot twee maal toe dat in het document van het district stond dat u zich moest aanmelden bij het districtshuis (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 7). Uit de vertaling van dit document blijkt echter dat het een aanvraag is van het districtshuis gericht aan de leider van uw dorp om informatie door te geven over een incident dat

rond uw persoon zou draaien. Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u vreemd genoeg dat u die brief niet had gelezen en dat u enkel telefonisch had vernomen dat er een oproepingsbrief bij uw familie was aangekomen (CGVS 2, p. 8). Het is evenwel erg opmerkelijk dat iemand die een diploma middelbaar onderwijs behaalde en beweert te vrezen voor vervolging door de Afghaanse overheid (CGVS 2, p. 11), zich niet eens de moeite getroost om het enige document te lezen dat de overheid hieromtrent heeft afgevaardigd. Een dergelijk gedrag kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het gedrag van een persoon die vreest voor vervolging. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat er in dit document enkel melding wordt gemaakt van een incident, maar dit incident nergens nauwkeuriger wordt omschreven.

Voorts blijkt de brief waarin de dorpsoudsten uw asielrelaas bevestigen (stuk 6) na vertaling opgesteld in de eerste persoon enkelvoud en doet de schrijver van deze brief relaas van gebeurtenissen die hem zelf zijn overkomen. Bovenaan de brief staat uw naam. Onder het verhalende gedeelte van deze brief zijn verschillende vingerafdrukken geplaatst door dorpsouderen die dit relaas bevestigen. Vreemd genoeg verklaarde u deze brief niet zelf te hebben geschreven. Wie deze brief dan wel had geschreven, kon u evenmin verhelderen (CGVS 2, p. 8). De geloofwaardigheid van dit document wordt nog verder ondermijnd door het onderschrift van een malik die bevestigt dat dit document afkomstig is van de taliban, terwijl u in dit document zelf lijkt te schrijven dat u een probleem hebt met de taliban.

Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en de geloofwaardigheid van het relaas van Afghaanse asielzoekers. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval bleek. Dat u het Commissariaat-generaal door middel van (ver)vals(t)e documenten bewust hebt proberen te misleiden, doet bovendien afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Hierdoor kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Afghaanse overheid en/of de taliban als gevolg van uw voorgehouden problemen met commandant Z.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens de gehoren op het CGVS tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd met wat u aanvankelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen in de vragenlijst van het CGVS. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de DVZ dat mullah I. jullie grond in Paghman wou kopen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens de gehoren op het CGVS steeds beweerde dat het commandant Z. was die jullie grond wou kopen (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 4). Deze incoherentie is dermate pertinent dat het de geloofwaardigheid van uw problemen met commandant Z. definitief onderuit haalt.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt hebt uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, of bij een terugkeer naar uw land van herkomst een dergelijke vrees of reëel risico te lopen/koesteren. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van

het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, rijbewijs, diploma van het middelbaar onderwijs, bankkaart, eigendomsbewijs van uw auto en foto's en documenten van uw werk als autohandelaar hebben enkel betrekking op uw identiteit, herkomst en uw professionele activiteiten, die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. De foto van de uitgebrande vrachtwagen geeft geen enkele concrete indicatie over de eigenaar ervan, laat staan de omstandigheden waarin dit voertuig is uitgebrand. Bijgevolg is dit document evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De twee verzendingsbewijzen vanuit Kabul bevestigen enkel dat u banden heeft met de Afghaanse hoofdstad, hetgeen hier evenmin in twijfel wordt getrokken. De informatie waarop het commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.6. Verzoeker stelt in eerste instantie dat de verwerende partij de foto die hem toont aan het graf van zijn oom volledig verwerpt omdat zij geen causaal verband zou aantonen. Dit argument is evenwel niet deugdelijk omdat zij door salamitechniek uitsluit dat de foto in het geheel van zijn verklaringen wel een aanwijzende waarde kan hebben, nu hij er consistent mee is.

3.7. Verzoeker stuurt er met zijn uiteenzetting op aan dat eerst zijn verklaringen worden onderzocht om vervolgens te kunnen vaststellen dat de foto deze ondersteunt.

3.8. Wat die verklaringen betreft, stelt de Raad vast dat, niettegenstaande verzoeker verklaarde dat de moord op zijn oom het beginpunt was van de vijandelijkheden, hij niet kon vertellen wanneer dat precies gebeurde. Zelfs indien hij op dat ogenblik nog erg jong zou zijn geweest, is het niet aannemelijk dat verzoeker stelde zich dat niet te kunnen herinneren, temeer nu hij zelf een foto neerlegde van diens begrafenis waarop verzoeker zelf ook zou figureren, zodat hij minstens bij deductie moest kunnen verklaren, aan de hand van zijn eigen leeftijd destijds, in welke periode zijn oom zou zijn vermoord. Desalniettemin verklaarde verzoeker evenzeer zich niet te kunnen herinneren hoe oud hij zelf was ten tijde van de moord (gehoorverslag CGVS dd. 10 april 2012, p 15 en gehoorverslag CGVS dd. 5 september 2012 p 4). Dit is verre van aannemelijk. De vaststelling dat verzoeker tijdens het tweede interview het antwoord op de vraag schuldig moest blijven klemt des te meer nu hem ook al in de loop van het eerste gehoor de vraag werd gesteld. Niet alleen is het feit dat verzoeker aanvankelijk het antwoord op de vraag schuldig moest blijven niet geloofwaardig, bovendien getuigt zijn onwetendheid op dat vlak van een desinteresse die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. In die optiek zijn de vaststellingen van de verwerende partij omtrent de door verzoeker neergelegde foto zeer pertinent: het is niet te achterhalen of de persoon die wordt begraven daadwerkelijk verzoekers oom is en evenmin bevat de foto enige indicatie hoe de man precies overleden is. Met de verwerende partij kan derhalve worden aangenomen dat verzoeker inderdaad geen enkel bewijs levert van de moord op zijn oom en de omstandigheden van diens overlijden.

3.9. Verzoeker verklaarde dat zijn familie steeds erg voorzichtig had geleefd en steeds had geprobeerd om de familie van Z. te ontlopen om problemen te vermijden, terwijl anderzijds blijkt dat hij en zijn familie een bloeiende autohandel hadden, ondanks hun problemen met de machtige commandant Z. Verzoeker probeert thans aan te tonen dat zij door hun autohandel niet in het vizier kwamen van Z., omdat het ging om een handel in oude geaccidenteerde auto's die bezwaarlijk een in het oog springende activiteit te noemen is die de aandacht van het establishment zou trekken. Bovendien, zo stelt verzoeker, werden de auto's afgenomen van importeurs via tussenpersonen waardoor hij en zijn familie onzichtbaar bleven.

3.10. Verzoeker wil thans ten onrechte doen uitschijnen dat zijn familie zich bezighield met weinig in het oog springende tweedehandswagens. Tijdens het gehoor noemde hij bedragen –voor het bouwjaar 2009- van auto's in de prijscategorie van 17.000 tot 21.000 dollar, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat het zou gaan om aftandse wagens die niet de aandacht van het establishment zouden trekken, zelfs wanneer gebruik zou zijn gemaakt van tussenpersonen. Dat verzoeker zich zou hebben kunnen onttrekken aan de aandacht van commandant Z. en zijn familie, met wie er een vete bestond, is dan ook verre van aangetoond. Dat Z. tijdens de regering van de Taliban uit de radar verdwenen was, is verder een blote bewering zonder meer, die overigens niet strookt met verzoekers eerdere verklaring dat tijdens het regime van de taliban verzoekers vader zou zijn verklikt door Z. waarna hij zou zijn mishandeld door de taliban.

3.11. Wat er ook van zij: verzoeker is er verder niet in geslaagd het incident met commandant Z., dat aan de basis zou hebben gelegen van zijn vlucht uit Afghanistan, aannemelijk te maken, omwille van de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde over wie wanneer aanwezig was bij de gronden van verzoekers familie toen verzoeker daar arriveerde en de evenzeer incoherente verklaringen van verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en de verwerende partij anderzijds omtrent de vraag wie nu eigenlijk de gronden wou kopen: commandant Z. of mullah I. Met betrekking tot de eerste vaststelling, doet verzoeker gelden dat er geen sprake is van aanpassingen van zijn verhaal, zoals dat wordt gesteld in de bestreden beslissing, maar van een dwaling die hij heeft kunnen rechtzetten. Verzoeker kan hierin niet worden bijgetreden: het moment waarop hij bij de gronden van zijn familie aankwam en de gevolgen die de ontmoeting aldaar met I. en Z. beweerdelijk zouden hebben teweeggebracht, is de kern van het asielse relaas, zodat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat het verloop van de gebeurtenissen van die dag in verzoekers geheugen is gegrift. Dat hij er niet in slaagt om hierover, telkens wanneer hem dat gevraagd wordt, coherente verklaringen af te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas verder. Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen over de vraag wie nu eigenlijk de gronden wou kopen, betoogt verzoeker dat hij duidelijk heeft gesteld dat zijn vader een stuk grond wilde verkopen aan een zakenrelatie maar dat parlementslid I. en commandant Z. dit wilden verhinderen door zelf de grond op te kopen: zij verdeelden hierin de taken van druk en koper, zo stelt hij.

3.12. De Raad stelt dienaangaande vast dat de volgende passages terug te vinden zijn in de stukken van het dossier:

“Wij hadden veel gronden in Paghman. Op een dag wou mullah I. onze gronden kopen onder de prijs.” (vragenlijst dvz, vraag 5)

“Wouden ze beiden (commandant Z en uw gronden kopen [sic] ?

Kan ik nu mijn verhaal vertellen?

(...)

Eerst was hij alleen, want we wouden een stuk van ons grond verkopen aan de andere deel van onze gronden wouden we een huis laten bouwen en huren. We vonden ook iemand die in Kandahar auto's verhandelde, die wou dat deel kopen. Z., toen hij dat hoorde, kwam hij in opstand. (...) Maar wanneer hij wist dat hij mijn vader niet kon overtuigen, dan maakte hij gebruik van de macht van Mullah E.. Mullah E. heeft al veel mensen hun gronden afgepakt en hij heeft reeds veel mensen buiten gezet.” (gehoorverslag CGVS 10 april 2012, p 18)

“Er was een kennis van mijn vader die bereid was om een deel van onze grond te kopen maar hij werd bedreigd door commandant I., die onze grond wou kopen maar aan een lage prijs.” (gehoorverslag CGVS dd 5 september 2012, p 4)

“Die I. heeft een paar keer met mijn vader gebeld en gevraagd aan mijn vader dat hij die gronden moest verkopen aan hem. Al onze gronden. (...) Uiteindelijk werd mijn vader gebeld door mullah I...t. En hij moest langsgaan bij hem en hij heeft hem ook voorgesteld om zijn gronden te verkopen (...)” (ibid p 5)

Er kan dus niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker herhaaldelijk verschillende verklaringen aflegde over wie nu aanvankelijk de grond wou kopen: Mullah I (elders ook Mullah E. genoemd) of commandant Z. , en wie hem daarbij zou hebben geholpen door verzoekers vader onder druk te zetten. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas.

3.13. Verzoeker tracht ten slotte de bevindingen van de verwerende partij over de incoherentie tussen de data op het document van het districtshuis enerzijds en deze op de eerste brief van de taliban te weerleggen, stellende dat er een overvloed aan informatie is waaruit blijkt dat Afghaanse asielzoekers niet eens hun geboortedag en –maand kennen het algemeen bekende feit dat het analfabetisme in Afghanistan groot is. Ook de inhoud, zo betoogt hij, van de districtsbrief stelt letterlijk dat de dorpsleider informatie wordt gevraagd over een incident dat verzoekende partij zou draaien wat verwerende partij niet betwist. Zij meent met de miskennis van dit vaststaande feit alleen te moeten oordelen dat verzoekende partij de brief inhoudelijk niet letterlijk kent, terwijl dit document een kennelijke bewijskracht heeft ter ondersteuning van zijn verklaringen. Over de overige documenten oordeelt de verwerende partij dat deze kunnen worden gekocht en daarom geen bewijswaarde hebben. Deze vaststelling doet evenmin afbreuk aan de kennelijke bewijskracht van de districtsbrief ter ondersteuning van verzoekers verklaringen.

3.14. Ook te dezen kan verzoeker niet worden gevolgd : verzoeker kan zich niet verschuilen achter het analfabetisme van de Afghaanse bevolking om een niet-compatibele datum te verantwoorden, nu de betrokken stukken duidelijk niet werden geschreven door analfabeten. Een en ander werd overigens ook al weerlegd door de verwerende partij in de bestreden beslissing. De vaststelling blijft derhalve dat uit de samenlezing van de stukken blijkt dat de eerste brief van de taliban, die een gevolg zou zijn geweest van verzoekers vechtpartij met commandant Z., reeds zou zijn opgesteld vooraleer de vechtpartij effectief zou hebben plaatsgevonden, zodat er geen geloof meer aan kan worden gehecht. Daarbij komt nog dat de brief van het districtshuis, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, niet te rijmen valt met de verklaringen die hij hierover aflegde. Verzoeker betwist die bevindingen niet *in concreto*, maar lijkt de Raad er louter toe te willen bewegen genoeg te stellen met de vaststelling dat de brief over een incident gaat dat rond hem draait. Dit is uiteraard niet ernstig: zoals de verwerende partij dat al stelde, is het niet aannemelijk dat iemand die een diploma middelbaar onderwijs heeft en beweert ernstige problemen te hebben in zijn land van herkomst, zich niet eens de moeite getroost om het enige document dat hieromtrent zou uitgaan van de overheid te lezen. Andermaal getuigt dit van een desinteresse die de ernst van de geschetste problemen dermate relativeert dat ze voor onbestaande moeten worden gehouden. Een en ander klemt des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier daadwerkelijk blijkt dat er veel vervalste Afghaanse documenten in omloop zijn, hetgeen verzoeker niet betwist. Dit blijkt ook uit de vaststellingen die verder in de bestreden beslissing werden

gedaan met betrekking tot de brief van de dorpsoudsten, die door verzoeker ongemoeid worden gelaten en, pertinent als ze zijn, door de Raad worden bijgetreden.

3.15. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven tot de conclusie kon komen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is en dat in hoofde van verzoeker derhalve geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.16. Aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat, daargelaten de vraag of deze bepaling wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.17. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.18. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet.

De verwerende partij stelt vooreerst dat nergens in vigerende UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden en is na een grondige analyse van de informatie in het administratief dossier, meer bepaald de Subject Related Briefing "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en de Subject Related Briefing "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012, tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker stelt dat deze analyse misleidend is en onvolledig, dat een dalend aantal burgerslachtoffers niet gelijk staat met een veilige situatie, dat van zodra er een belangrijk aantal burgerslachtoffers is er mag worden aangenomen dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat, en dat een eventuele sterke aanwezigheid van de politie en veiligheidstroepen niet uitsluiten dat leden van het establishment die het laatste woord hebben en aan de goede kant staan misbruik maken van hun positie, zoals verzoeker heeft verklaard aangaande parlamentslid I., en zij daarbij geen geweld schuwen. Het UNHCR, zo stelt verzoeker ten slotte, schrijft in haar Eligibility Guidelines voor dat elke asielaanvraag onderzocht moet worden bijvoorbeeld aan de hand van voorgaande analyse, die overeenstemt met algemeen bekende feiten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn situatie in het licht van de positie van parlamentslid I., dient erop te worden gewezen dat hij refereert naar zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Deze argumentatie kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd. Voorts blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is, dat het gewapend conflict het meest intens woedt in het zuiden en in de zuidoostelijke regio en er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan wordt vastgesteld. Echter blijkt evenzeer dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009 en deze tendens zich heeft doorgezet, dat op één ernstig incident na in december 2011, het tot en met mei 2012, opvallend rustig was. Voor het district Paghman, zo valt verder te lezen, werden er in de periode van

verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio. Verzoekers argumentatie –die overigens geen concrete elementen bevat waaruit zou moeten blijken dat de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd niet correct zou zijn- doet dan ook geen afbreuk aan de conclusies van de verwerende partij, die wel degelijk oog heeft gehad voor de burgerslachtoffers –getuige daarvan de verwijzing naar de aanslag in december 2011- doch op grond van alle beschikbare gegevens tot de bevinding is gekomen dat er actueel er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.19. Verzoeker heeft geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.20. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS